

ændringsforslag, som gaar ud paa at optage miltbrandarttet Rosen ved Siden af de andre i Paragrafen nævnte Sygdomme, og dette Underændringsforslag har en meget betydelig Rækkevidde. Miltbrandarttet Rosen er ganske vist en meget farlig Sygdom, men de jagtlyndige Veterinærer have dog været meget i Tvivl, om den skal nævnes her, fordi de ere fuldstændig ude af Stand til at overskue Følgerne af Nedslagning, som, hvis den gjen-nemføres, kan blive meget vidtrækkende. Dertil kommer, at denne Sygdoms Udbredelsesmaade er hidtil ikke ganske oplyst, og at Dødsfald af denne Sygdom er ingenlunde Regelen — det er kun de færreste deraf angrebne Dyr, som dø — saa at den kan ikke sættes ind imellem de andre Sygdomme. Saafremt det kun er en Bemyndigelse og ikke en Forpligtelse, der her er Tale om, kan Indenrigsministeren dog ikke have Noget imod at faae en udvidet Bemyndigelse paa dette Omraade. — Ændringsforslaget Nr. 11 maa jeg fraraade. Indenrigsministeren bekendtgjør i Ministerialtidenden, og i det Tilfælde af Svinedifteritis, som den ærede Ordfører omtalte, er det en Foranstaltning for hele Landet, men Bekendtgjørelser i de lokale Blade bør ske ved Amtmanden, og der er ingen Fare ved, at Amtmanden ved en Bekendtgjørelse i Egnens Blade udsteder det omhandlede Forbud. I et Land, der bestaar af Dyr, kan det være, at Sygdommens Udbredelse indskrænker sig til et enkelt Amt. Det forekommer mig derfor, at det kan overlades den lokale Autoritet at træffe den Bestemmelse. Forbudet er rettet imod Afholdelse af Marked og desl., og et saadant Forbud vil ikke komme, uden at der er Anledning dertil, og uden at der er konfereret derom med Veterinærpolitiet og med Indenrigsministeren. — Mit Ændringsforslag under Nr. 12 er en Følge af mit Ændringsforslag under Nr. 1. — Ændringsforslaget under Nr. 13 har jeg i og for sig Intet imod, fordi jeg veed, at der kan være Tilfælde — Udvalget nævnte Varselsærd og Sligt for mig i en Konference — hvor man maa kunne give Dispensation. Men jeg skal gjøre opmærksom paa, at der vist maa træffes en Bestemmelse om, hvem der skal kunne give Dispensationen. I vedkommende Stykke af § 6 fungerer, om jeg huffer ret, Indenrigsministeren; det er ham, som skal kunne paabyde Afspærring i disse Tilfælde, men det kan ikke være ham, der skal dispensere, thi det er faktisk umuligt, der maa derfor vistnok tilføies en Bestemmelse om, at det er vedkommende Politimester, Chefen for Veterinærpolitiet, der skal kunne tilstede disse Undtagelser. — Ændringsforslagene

under Nr. 14 og 15 antager jeg ikke behøve videre Begrundelse. — Ændringsforslaget under Nr. 16, at der skal staa „skal“ i Stedet for „kan“ har jeg ikke Noget at erindre imod, idet det kun gjælder Tvivlstillfælde, og i saadanne kan man godt sige, at Nedslagning skal finde Sted. — Ændringsforslaget under Nr. 17 kan jeg forbigaa, idet jeg ser, at hvad jeg før ndtalte, først skulde siges ved dette Nr. 17. Den samme Sygdom var jo nævnt det foregaaende Sted, og nu er min Stilling forklaret, men her er Stedet, hvor man i Virkeligheden først indbringer miltbrandarttet Rosen blandt de smittomme Sygdomme af første Klasse, kan jeg gjerne sige. — Om Ændringsforslaget under Nr. 18 har jeg Intet at bemærke; det behøver ikke at motiveres. — Ændringsforslaget under Nr. 19 gaar ganske vist ud paa at give en større Bemyndigelse. Der staaer i den nugældende Lov og i Lovforslaget, at Indenrigsministeren kan paabyde Nedslagning i Sygdommens Begyndelse, og naar der i Stedet derfor sættes: „naar Saadant stjønnes fornødent til Sygdommens Undertrykkelse“, vil det være klart, at det giver en noget større Bemyndigelse; men det turde vel være i sin Orden, og jeg tror, at det ærede Udvalg har været enig med mig i, at det er rigtigt. — Ændringsforslaget under Nr. 20 betragter jeg som en Selvfølge, og forsaavidt er det overflødigt; men naturligvis kan jeg ikke have Noget at erindre imod det. — Ændringsforslagene under Nr. 21 og 23 hænge forsaavidt sammen, som det først er efter en Frist af 8 Uger, at man vil give den Erstatning, her er omtalt; men med Hensyn til denne Erstatning maa jeg dog sige, at man kommer til at give Eieren et helt andet principielt Standpunkt end ellers. Lovforslagets Regel i § 8 er, at naar det Offentlige ikke har fundet Nedslagning fornøden, kan Eieren dog opnaa den ved offentlig Foranstaltning ved at underkaste sig Følgerne deraf, det vil sige, at saa faar han kun Erstatning efter foranførte Regler, forsaavidt vedkommende Dyr befindes at have været angrebet af den paagældende Sygdom; men ellers faar han ingen Erstatning. Naar man nu uden videre vil udvide Lovforslagets Regler til ogsaa at gjælde i dette Tilfælde, vil man se, at man kommer til at lade Eieren disponere i Stedet for det Offentlige; man tillægger den private Eier af Dyrene den Dispositionsret, som man i andre Tilfælde i Lovforslaget kun har tillagt det Offentlige. Derfor tror jeg unegtelig, at Lovforslagets Regel er langt korrektere end Udvalgets, der mildest talt er af noget tvivl-